

Mijn column nummer 357

Warmwatervrees?

Boor een gat tot een kilometer diepte in de aardkorst en de kans is groot dat je in het water een temperatuur van 35 °C tot 40 °C meet. In bijzondere gebieden kan die nog veel hoger zijn.

De warmte is vooral afkomstig uit het natuurlijke verval van radioactieve stoffen. Daardoor is al vele miljoenen jaren voortdurend warmte opgewekt en dat zal tot in lengte van jaren blijven gebeuren. Er zit dus een schier oneindige hoeveelheid energie in onze aarde.

In verschillende landen heb ik me vergaapt aan de hitte in de ondiepe bodem. Op Lanzarote gooide een excursieleider een emmer water in een oppervlakkig kuiltje. Binnen een minuut was het vloeibare water veranderd in stoom. Een restaurant had een diepere kuil gemaakt en grilde daar vlees op aardwarmte. Geisers zag ik in de Rocky Mountains en op IJsland.

Warm water uit de ondiepe bodem is eenvoudig te benutten. Het is een kwestie van oppompen en transporteren. Het warme water op IJsland wordt gebruikt voor de industrie, het verwarmen van huizen, het sneeuwvrij houden van trottoirs en het vullen van openluchtbaden. Na gebruik stroomt het de Atlantische Oceaan in, zodat je daar ook nog aangenaam kunt zwemmen.

In Nederland komt het warme water dieper in de aardkorst voor. Het is een uitdaging om de energie daaruit te benutten. Dat scheelt immers in het gebruik van fossiele brandstoffen en dus in de uitstoot van kooldioxide.

Onlangs heeft het Staatstoezicht op de Mijnen opgeroepen meer oog te hebben voor de risico's van geothermie, bijvoorbeeld het ontstaan van aardbevingen. De volwassenheid en de organisatiegraad van de geothermiesector zijn volgens de rijksdienst nog gering.

Ik vind deze oproep terecht. Het zou jammer zijn als een zoveel belovende mogelijkheid om duurzaam energie te winnen door onzorgvuldig handelen een slecht imago krijgt en in het ergste geval om zeep wordt geholpen. Volwassen worden kost natuurlijk tijd. Maar ik heb er het volste vertrouwen in dat dit kan slagen.